

Tartalom:

[Őszi túrák](#)

[Pártoló tagság](#)

[Pályázat](#)

[Szponzori támogatás](#)

[Közgyűlés](#)

[Beszámoló az 1999-es nyári táborról](#)

[Létrás-tetői \(tor\)túra](#)

[Feltárni az ismeretlen világ titkát](#)

[Kaland az élet! \(200 km a kéktúra vonalán\)](#)

Őszi túrák

Alsóhegyi zombolyászás

A túravezető egyetemi elfoglaltsága miatt október 8-9-10-én elmarad és későbbi novemberi, vagy decemberi időpontra tolódik.

Tési fennsíki túra október 29-31.

Jelentkezési díj: 1000 Ft

Jelentkezési határidő: okt. 14

A túra célja: az Alba-Regia-barlang bejárása illetve zombolyászás.

Max. létszám: 20 fő

Túravezető: Ország János (62/421-572)

Bükk-fennsík nov. 12-14.

A szervező még nem jelentkezett ezért semmi biztosat nem tudunk a túráról (a szerk.).

Mikulás-túra december 3-5.

A már nagy hagyományokra visszatekintő Mikulás-túrát az idén is az Aggteleki-karszt barlangjaiba szervezzük. A magas létszám és az eltérő érdeklődések miatt a szervező megpróbálja minél több barlang kulcsát megszerezni.

Jelentkezési határidő: okt. 15.

Jelentkezési díj: 1500 Ft

Max. létszám: 30 fő

Túravezető: Kőhidi Csaba (62/471-596)

Kutatótábor okt. 21-24

Az őszi szünet hiánya miatt a kutatótábor időtartalma sajnos igencsak lecsökkent. De a lehetőség szerint a legtöbb időt szeretnénk a Mecsekben tölteni, ezért már csütörtökön indulnánk megfelelő számú (8 fő) jelentkező esetén az UAZ-zal.

Aki nem fér be a kocsiba az, busszal jöhet utánunk. Az Egyesület anyagi lehetőségei lehetővé teszi, hogy meghatározott műszak teljesítése estén, az útiköltséget, a résztvevőknek részben, vagy teljesen (létszámtól függ) megfinanszírozza. A jelentkezési díj 1000 Ft plusz 200 Ft naponként az étkezés költségére amennyiben a közös kajlásban szeretnél részt venni. Az 1000 forint lényegében foglaló és a tábor után teljesen vagy részben visszatérítjük.

A munka létszámtól függően többféle lehet: elsősorban a Trió-barlang végpontján lévő omlás betonozását végeznénk. De ha elég résztvevő van, akkor egyéb barlangi vagy felszíni munkát is találunk. A kisház kapacitása véges, ezért ha túl nagy a létszám, akkor sátorra is szükség lehet.

Megbeszélés, és jelentkezési határidő október 18. 18 óra (November folyamán még két kutatóhétvégét tervezünk melynek időpontját később közöljük.)

a titkárság

Pártoló tagság

Idézet az egyesület alapszabályából: "... Az Egyesületet rendes pártoló és tiszteletbeli tagok alkotják. ... " "... Pártoló tag lehet az a személy, aki az Egyesület munkáját erkölcsileg, vagy anyagilag támogatni kívánja, az egyesület célkitűzéseit magáénak vallja, Alapszabályát elfogadja...."

Egyesületünk elhatározta, hogy egy olyan pártoló tagsági rendszert épít ki, amely megbízható és kiszámítható módon biztosítja az egyesület feltáró munkájához nélkülözhetetlen, a megfelelő kutatási stratégia kialakításához, valamint az eredményes kutatáshoz, illetve működéshez elengedhetetlen biztos anyagi forrásokat.

Aki úgy gondolja, hogy van olyan ismerőse, aki esetleg támogatná az Egyesületet, kérjük, keresse meg a titkárt, aki a pártoló tagsági rendszerről szóló brosúrát tud adni. Az Egyesület vezetése fontosnak tartja egy olyan rendszer kialakítását, ahol akár több tucat pártoló tag havi rendszeres támogatása, az Egyesület működésének feltételeit biztosítaná.

Fontosnak érezzük, hogy az eddigi pártoló tagok nevét e helyt leközzöljük és ez által és ezúttal is megköszönjük nekik támogatásukat.

Pártoló tagok 1999-ben:

Szabó Ferenc Dunaújváros
Tarnai Tamás Maglód
Tegzes Zoltán Pécs
Vighné Sziert Edit Kiskunfélegyháza

Pályázat!

Az Egyesület pályázatot hirdet a tulajdonában lévő UAZ típusú gépjármű nevére. A Létrás-tetői kirándulás tapasztalatai után a sofőrök és az utasok egybehangzó véleménye alapján a kocsit biztonságosan nőnemű. Tehát női keresztnévvel lehet pályázni, olyan nevekkel, amellyel a kocsit női mivoltát (hisztis, makacs, becézni, foglalkozni kell vele, és a végén mégis megszívat) hűen kifejezik.

A nyertes értékes jutalomban (lila BCS póló) részesül! (A szerkesztőség szívesen közli női tagtársaink esetleges reakcióit is.)

Szponzori támogatás

Az egyesület vezetőségének régi álma valósult meg a nyár folyamán. Mindig nagy anyagi megterhelést jelentett tagjaink számára, hogy a Mecseki kutatási helyszínre utazzanak. Ez többször okozott létszámproblémákat, és akár a kutatás elmaradását is. Ez év júliusától ez a problémánk megoldódott. Egyesületünk nagylelkű pártfogóra lelt Schultz Tamás

személyében, aki a Béta Lízing Rt. ügyvezető igazgatója. A Béta Lízing Rt. komoly összeggel támogatja az Egyesületünket, melynek nagyobb részét a kutatás, kisebb részét pedig a hátrányos helyzetű gyermekek túráztatásának támogatására kaptuk. Ez a komoly támogatás, többek között, lehetővé teszi, hogy tagjaink részére a mecseki kutatóterületre való utazást ingyenessé tegyük. A vezetőség úgy érzi, hogy evvel a támogatással olyan lehetőség teremtődött, amely kevés egyesületnek adódik meg. 99 őszétől az, hogy mennyi kutatást szervezünk, lényegében csak a ti (mi) hozzáállás/otok/unk/tól függ. Minden tagunk nevében még egyszer hálás köszönet az egyedülálló támogatásért!

Közyűlés!

Az Egyesület az idei második közgyűlését október 15.-én 14 órától tartja a JATE dolgozói klubban (JATE Klub mellett). A közgyűlés témái:

részleges tisztújítás

alapszabály módosítás

elnökségi beszámoló, jövő évi tervek megbeszélése

utána: BULI!

Akinek szükséges, szállást biztosítunk.

Nem hivatalos beszámoló az 1999-es nyári táborról a teljesség igénye nélkül.

Az 1999 évi nyári tábor az utóbbi pár év legsikeresebb táborának nevezhetjük. Mind a résztvevők számának, mind az elért eredmények, mind a tábor hangulatának tekintetében. A tábor a szokásos helyszínen (Szuadó-völgy) a megszokottól korábbi időpontban (júl. 23- aug. 08) volt. Az időpontváltozást a napfogyatkozás illetve a jobb időjárás reménye indokolta. A tábor fő célja a Trió-nyelő bontása volt. Minden tekintetben prioritást élvezett, mert a tábor alatt mindenképpen ki kellett derülni, hogy van-e értelme tovább bontani. 4 napig előrefele bontottunk a törmelékes közetben a karnyi vastag járatokat tágítva. Majd szerdán (júl. 29) az eddig északi irányú bontás abbahagytuk és egy 10 centis, 120 centi vastag nyugati irányú repedést átbontva végre egy komoly tágas járatba jutottunk. Ezzel új szakaszába lépet a bontás, hisz végre egyértelmű járatunk van és nem csak a repedéseket bontjuk, mint azt tettük eddig. A barlang 11 m-rel lett hosszabb a végpontot egy nagy omlás zárja. Az omlás a járat felé tornyosul, a továbbjutást pedig csak azon keresztül lehet kieszközölni. Az omlás feltételezhetően egy közel a felszínig felnyúló kürtőben alakult ki. A további terveket illetően két koncepció lett megvitatta a táborban. Az egyik az a kürtőre való felszíni bontást javasolta és ezzel új járatot nyitva és a törmeléket felülről kitermelve szüntetni meg az omlást. (Tegzes Zoli, Dobó Barna). A másik, végül is elfogadott terv az, hogy az omlást alulról vasbetonnal és köpillérekkel ki kell támasztani és a járatot így biztosítani. A munkát elkezdjük, befejezése a jövő feladata. A Szuadó-barlangban mint az várható, látványos eredmények nem történtek. A mosatás működött, átlagosan kb. 1 m-rel alacsonyabb lett a törmelékfenék. Az ácsolt aknáktól balra

emelkedő agyagküszöb is az akna többi részének a szintjére lett lebontva.

A Szuadóban egy műszak kitermelte az egy év alatt behordott anyagot a nadrágszaggató szűkületből, hogy a közlekedés kényelmesebb legyen. A táborban infrastrukturális fejlesztések történtek: új igényes WC (Beach House) készült, az esőbeállót nylonnal szigeteltük, új padok, asztalok készültek, a főzést a kisházból kihelyezett gáztűzhely segítette. Az ellátást az egyesület UAZ-a nagyban megkönnyítette.

A pihenőnapokon a Mészégető, Vízfő, Maszek, és a Spirál barlangot nézhették meg az érdeklődők. Az időjárás az első és utolsó napokat leszámítva kedvező volt. Az ellátás sokat javult az előző évekhez képest (müzli, tej, levesek, tartalmasabb vacsorák). Összefoglalva a tábor eredményes, jó hangulatú volt, és biztató a jövőre nézve.

A tábor számok tükrében

A táborban megfordultak száma 88 fő

A táborban résztvevők (legalább egy éjszakát eltöltők) száma: 67 fő

A legkisebb létszám: 8 fő

A legnagyobb létszám: 43 fő

A legalább 1 műszakot végzők száma: 51 fő

Összes műszak száma: 270

300 forintos (alacsony!) órabérre számolva ez 405 000 forintnyi munkát jelent.

Közös kajára költöttünk kb.: 80 000 forintot

Minden másra még elköltöttünk kb.: 93 000 forintot

Megettünk kb.: 100 kiló müzlit

Az eső esett: 5 napon

Elhasználtunk kb.: 160 elemet

A terminátor bogár szemének átmérője: 10 centiméter

Overál elégett: 2 db.

Ja, és haladtunk a Trióban: 11 métert előre

Szuadóban: 1.5 métert lefele

Gila Csaba

Létrás-Tetői (tor)túra

A túra szervezésével, lebonyolításával az Energizer Kft. dolgozóinak tett ígéretünknek tettünk eleget. Az Energizer Hungary Kft. elemekkel szponzorálja egyesületünket (melyeket nagyon köszönünk) cserébe minden évben egyszer elvisszük őket barlangi túrára. A szóban forgó túra volt az első a sorban.

1999 aug. 23.-án hárman indultunk Szegedről (G. Csaba, R. Péter és jómagam) UAZ típusú gépjármű technikai eszközzel. Kora reggel hagytuk el a várost 6 óra magasságában. Gáz üzemmódban haladtunk, de Kunszentmárton határában kifogyott az üzemanyag. Egy rosszul olvasott levél alapján úgy gondoltuk, hogy tele van a benzintank (2x70 l). Kisebb-nagyobb fáradozás után megtaláltuk az AC-pumpát és beindítottuk az autót. Haladtunk kb. 10 km-t, mire a benzin is kifogyott. Rá kellett jönnünk, hogy teljesen üres mind a két tank. Szerencsére volt egy 20 l-es teli benzines kanna az autóban. Beletöltöttük és behúztuk az autót. Így 1 óra késéssel érkeztünk meg Tiszaföldvárra, ahol Kálmán Évit felvettük. (szegény várhatott ránk). Végre utaztunk. Büszkén és nyugodtan haladtunk a leküzdött akadályokkal a hátunk mögött, nem is sejtettük mi vár még ránk! Eközben bevásároltunk a vacsorához. Kenyeret vettünk, tejet, zsírt és paprikás krumplinak valót. Elköltöttük a reggelinket és újra úton voltunk. Meg is állított minket egy rendőr. Csabival felváltva vezettünk ketten. Nem is lett volna gond a rendőri ellenőrzésnél, ha nem a Csabi nevére szól a menetlevél, vagy ha nem én ülök éppen a volánnál. Ezt a problémát Csabi barátom rutinosan és nagyon gyorsan megoldotta: (hamar becsukta a könyvet). Az igazoltatás lényege környezetvédelmi ellenőrzés volt. Legnagyobb meglepetésünkre a kipufogóba dugott szonda nem robbant szét, sőt az úriember szerint a gépjármű tökéletesen be van állítva. Ezen felvidulva gyorsan elhúztuk a csíkot. Cserépfalu felé, a Hór völgyön keresztül levágtuk az utat Lillafüredre. Az újabb meglepetés a Létrás-tetőre vezető úton 5 km-re a célunktól ért: elszakadt az égszíz. Ez abban nyilvánult meg, hogy felforrt a hűtővíz (120 fok) és nem haladt az autó. Kényszerpihenő és ékszíjcsere következett. Még jó, hogy Attila rakott az autóba tartalékot! Még egy kis szenvedés és megérkeztünk! (15 órákor) Pihenés következett. Várákoztunk. Vártuk a többieket, akik Aggtelekről érkeztek a Bükkbe hozzánk. Nos, nem jöttek. Elhatároztuk, hogy négyen megnézzük a Létrási-vizest. Ugyanis nyitva találtuk. Átöltöztünk a háznál, és elindultunk.

Térkép nélkül ugyan, de körültekintően ereszkedtünk be. Több helyen is találtunk elágazást, és kerestük azt a járatot, ahová a kezdőket is biztonsággal levihetjük. Először egy patakos ágat találtunk, ahonnan akkor fordultunk vissza, mikor már tartósan patakban kellett feküdnünk. Úgy gondoltuk, hogy ide úgysem hozzuk őket, elindultunk új járatot felfedezni. Találtunk is egy korrekt túraútvonalat, egy omlásteremmel, amit kijelöltünk végpontnak. Persze a valóságban tovább folytatódott a járat, és azt végig is jártuk. A végén két irányból összefutó patakos ág vize nyelődik el egy szifontóban. Bár a barlangnak több bejárata van mi nem találtuk meg, bár nem is kerestük őket. Maga a barlang nagyon szép. Két nem túl hosszú létrával indul. Oldásos formákkal találkoztunk az első részében, később egyre inkább bővelkedik cseppkőképződményekben. Helyenként több méteres sztalagmitok, sztalagtitok, sztalagtatók, borsócsepkövek figyelhetők meg. A barlang nem túl technikás, bár kezdőknek egy kicsit nehéz. Változatos, kellemes barlangnak ismertük meg. Mire visszatértünk a házhoz, már kezdett sötétedni. Tábortüzet raktunk és nekiálltunk vacsorát főzni. A többiek még mindig nem érkeztek meg. Ez két szempontból volt kellemetlen: először is, nekik is vettünk vacsorára valót, de ami fontosabb, jó lett volna, ha ők is bejárják a túra előtt a barlangot. Kellemetlen úgy levinni kezdőket, hogy te magad sem jártál még a barlangban. Vacsora közben megjöttek a miskolci barlangászok a létrási házhoz. Sajnos ők nem tudtak rólunk, így a kulcsokat sem adták oda. Ezért is jó lett volna, ha a Barna is megjön még hétfőn és intézkedik ez ügyben. Sátorban és kocsiban töltöttük az éjszakát. Reggel pakoltunk és lementünk Lillafüredre, 13 órákor volt találkoznunk az elszánt Energizeresekkel. Délre értünk le, és pont összefutottunk a többiekkel. Nagyon örültünk egymásnak! Naná! Könnyed

eszmecsere után a megbeszélte időpontban a megbeszélte helyre (Hotel) mentünk négyen, Ń. Zsuzsi, D. Barna, G. Csaba, O. János. Barna balesetvédelmi oktatással egybekötött előadást tartott. Sajnos a három potenciális barlangból melyeket terveztünk csak egy volt igazán kivitelezhető (Hála az Istennek!) 1. Anna b. Kieépített fizetős (könnyűnek találták) 2. Szepesi 150 m létra, technikás fásasztó (mi találtuk nehéznek, de kulcsunk sem volt hozzá) 3. Létrási-vizes (ez maradt).

Az Energizeresek 50 fővel fiatalos lelkesedéssel követtek bennünket. Bár mindjárt az elején letolást kaptunk, hogy nincs 50 sisak, csupán 23 + a sajátjaink, pedig ők előre közölték a létszámot. (Ezt T. Tamás figyelmébe ajánlom). Végül ez nem okozott problémát, mert a barlangba összesen 23 fő jött le. A számra fogadást is kötöttünk, amit szerencsére megnyertem. (Köszönöm a söröket, jó volt) Három csoportban ereszkedtünk le. Kis előadással és végpont csokival fordultunk az omlásos teremben. A barlanglátogatás jó hangulatban és olajozottan zajlott, senkivel sem volt probléma. Volt, aki utólag azt nyilatkozta, hogy többet valószínűleg nem megy barlangba, örül, hogy ezt túlélte. Azonban többüket érdeklik más programjaink is.

Megígértük, hogy küldünk nekik hírmondót. Végezetül zsíros kenyér és a Csabi által készített frappáns emléklap járt mindenkinek. Sőt, pólót is adtunk el! A búcsú fájdalmas és könnyekkel teli volt. (barlangi kék-zöld foltok, hagyma a kenyéren) Ezután pakoltunk és indultunk.

Azaz csak indultunk volna, ha nem mondja valaki, hogy nem ég a jobb első lámpa. Ezzel elkezdődött a 24 órás kálváriánk. Ekkor este 8 óra volt és mindenki a kocsiban ült. Kivettük a rossz égőt és elkezdtuk keresni az izzókészletet. Na most ilyen az UAZ-ban nincs. Közben váratlanul elment az összes többi világítás. Mivel egy óras keresés-kutatás után se találtuk a hibát és sötétben világítás nélkül (első-hátsó, féklámpa) a hegyről lejönni nem lehet, kényszeralvást kellett végrehajtanunk. Az éjszaka vegyes érzelmeket váltott ki. Szegény Csillának reggel dolgozni kellett volna mennie, de a sorsfordulat miatt szabit kellett kivennie. Ellenben kitűnően szórakozott Tímea (még jobban Barna) újdonsült lovagjával. Ugyanis, a Miskolci barlangászok megengedték, hogy bent aludjunk velük a házban. Reggel korán (6 óra) indultunk. Miskolcon kitettük Sz. Szabit. Kicsit kellemetlen volt lámpák - különösen a féklámpa - nélkül utazni. Mezőkövesden vettünk égőt (kettőt), majd megkerestünk egy autóvillamossági szerelőt, aki igen keveset foglalkozott velünk, de jó ötletet adott. Bimetál! Ez a kulcsszó. Ez egy fehér gomb a műszerfal bal alsó felében. Egy pillanat alatt visszajött a világítás. Újra utaztunk. Tiszaföldváron kifogyott a benzinünk.

Éválnál feltöltöttük a gáztartályt. Ez is igen tanulságos volt.

Elbúcsúztunk Évitől és továbbindultunk. Hódmezővásárhelyen gondoltuk, megállunk és fújunk a kerekbe. Kár volt újra megállni. Elindulni ugyanis nem akart az UAZ. Női lélek szegény. Nem volt mit tenni: betoltuk. Jómagam ültem a volánhoz. Kettesbe tettem és nehezen bár, de elindult. A probléma ott volt, hogy mikor ráléptem a kuplungra, az autó nem reagált, csak haladt tovább a bozót felé. Ez egyenesen oda vezetett, hogy a kuplung munkahengere szétment, a folyadék elfolyt, a kuplung meghalt. Hódmezővásárhely határában az UAZ, az a drága végképp ott ragadt. Bevontattuk az autóklubos szervizbe, ahol azt a tanácsot adták, hogy tegyük zsebre és vigyük haza. A javításhoz ugyanis prés kell illetve teherautó szerviz. Mindenesetre nem tudtak rajtunk segíteni. Hogy a kedélyek lehűljenek elmentünk fagyizni. Kétegombócos fagyit fogyasztottunk az egyesület számlájára kárpótlásul. (Köszönjük fincsi volt). Telefonon értesítettük az Extrémes Kiss Zolit, aki a munkáját otthagya jött értünk a Fiattal.

Az UAZ-t bevontattuk Szegedre, az egyetemre. Csilla és Zsuzsa ott maradtak várva Karcsira, így nekik külön izgalmas volt a nap vége, mivel Dezsőke nem indult, ezért Karcsi nem tudott értük menni. Este 20 órára értünk haza. Tanulság: a váratlan események színessé teszik a túrákat.

Feltárni az ismeretlen világ titkát

Számítógépes adatbázisom rendezgetése közben akadtam rá nemrég egy réges-régen elfelejtett írásomra, amelyet valamikor Bajnai Zsolt egykori csoporttársam kérésére írtam az egyik egyetemi újságba. Mivel Zsoltnak ez nem tetszett, illetve Ő riportszerű cikkekre gondolt, végül is visszadobta munkámat. Kétségtelen, hogy a rövidke írás néhol talán megmosolyogni való, de mindenképpen őszinte és az akkori friss benyomásokat rögzítő impresszió. Mi több, talán már túlságosan is személyes önvallomás, amely egyrésztől bizalmas, másrésztől lehet, hogy az íróján és néhány jó barátján kívül nem tarthat igényt közérdeklődésre.

Hogy miért küldtem el, mégis a Hírmondó számára Gila Csabi kérésének megfelelően az alábbi írásomat? Három okból. 1. Mert úgy érzem, hogy jól tükrözi azt az érzést, amelyet annak idején a komoly megpróbáltatások és az azok utáni felfedezés öröme váltott ki belőlünk. 2. Mert úgy érzem, hogy tartalmaz a jelenre vonatkozó és a jövőre nézve is érvényes gondolatokat. 3. Mert szeretnénk, ha a Hírmondó teret adna hasonló, vagy bármely ránk (tagokra, pártolókra és érdeklődőkre) tartozó írásoknak és gondolatoknak, amelyeket közölünk (vagy akár nem közölünk) vet fel bárki és veszi a fáradságot, hogy a mi orrunkra is kösse.

Mint minden természetért rajongó gyermek, illetve fiatal, valamikor én is arról ábrándoztam, hogy ha komoly felnőtt leszek, akkor majd kutatóként és felfedezőként sok kalandos expedíciót szervezek! Elsőnek jutok fel meg nem hódított hegycsúcsokra, a tenger mélyének titkait kutatom, áthatolhatatlan dzsungelnek legmélyére hatolok, félelmetes ragadozók viselkedését tanulmányozom, vagy a messzi északon kóborolok a sarki fény derengő világánál.

Nos, időközben felnőttem? és valahogyan álmaim is elfelejtettem. Rájöttem, hogy minden hegyóriást megmászta már, hogy Magyarország nem tengeri nagyhatalom, hogy az esőerdőket felperzselik, a nagyvadakat pedig állatkertbe zárják, északon pedig túl hideg van. Mégis maradhatott bennem némi vágy az efféle élet iránt, s talán így történhetett, hogy a történelem mellett a földrajz, és a geológia tudományok tanulmányozására adtam a fejemet. Csakhogy 1994. őszétől valamelyest megváltozott az életem. Barta Karcsi barátommal ugyanis ennek az évnek az októberében határoztuk el magunkat, hogy a lassan egy éve dédelgetett tervünknek megfelelően, barlangkutatásra adjuk a fejünket. Talán eljött a nagy lehetőség pillanata, egy új magyarországi barlang felfedezője lehetek? Nem, ez gyerekes képzelődés, ebből én már rég kinőttem! S mégis hamarosan olyan fokú kutatási láz kerített hatalmába, amelyet ezelőtt soha sem néztem volna ki magamból.

Igen 1994. október 28-án megkezdődött a nagy kaland! Kaland? Először még csak ástunk, aztán térdig álltunk valamilyen fertelmesen fekália-szagú iszapban, majd bele is másztunk könyékig, igaz kárpótlásképpen egyre kevésbé orrfacsaró bűz kíséretében. Egész nap saras köveket cibáltunk ki a nyálkás földből, mintha aranyat keresnénk, vagy mintha fizetnének ezért a munkáért. Alig vártam már, hogy vége legyen, és közben azzal nyugtattam magam, hogy majd este, jutalmául az egész nap szenvedéseimért, majd eljön végre a kaland. A lányok, az igazi, a legigazibb kaland! Kaland? Már arra sem emlékszem, hogyan kerültem ágyba. A mocskos gödörben még a szebbik nemről álmodoztam, s lám máris egy szovjet gyártmányú csörgőóra hangja, és Karcsi barátom ébresztőt harsogó rikoltozása keltett fel.

De mi volt közte? Valami foszlányképek derengtek előttem hazafelé vánszorgó tépett ruhájú sáros alakokról, sötét éjszakában, jéghideg vizű forrás fölé görnyedő, párálló, meztelen testekről, ahogy gémberegetten próbálják magukról levakarni a testükre ragadt mocskot, illetve

halvány derengéssel próbáltam visszaemlékezni a fogam alatt az étellel együtt ropogtatott agyagfrakcióról. Igazából azonban nem volt semmi a gödör és az ébredés között. Semmi. Lehet, hogy az aknából egyből az ágyba estünk? "De hát legalább a lányok?" ocsúdtam fel. S ahogy körbenéztem, a pár napja még üde viruló orcájuk látványát keresve, nem láttam mást körülöttem, mint duzzadt, csipás szemeiket, sárgás agyagtól összeragadt kócos csimbókjaik közül ki- kivillanni. E meggyötört szempárok kétségbeesetten mértek végig engem, a lemondás és a megvetés felém irányuló őszinte üzenetével.

Azt hiszem, náluk is sokkal rosszabb bőrben lehettem. Még négy napig csináltuk reggeltől estig, pontról pontra ugyanezt. Az eredmény pedig egy-két méter mély akna volt, amelyből még három métert tudtunk előrekúszni a szétkenődő iszapban, a hasunkba álló éles köveken, az egymásnak ki tudja mennyire stabilan támaszkodó asztallapnyi kötömbök alá.

A megpróbáltatások után az első megdöbbenés akkor ért, amikor észrevettem, hogy kezdek meleg szívvel érezni a Szuadó-völgyben eltöltött napok iránt. A második akkor, amikor a csipás szemű lányok kedves mosollyal köszöntöttek, s szebbek voltak, mint bármikor azelőtt. A harmadik, a legnagyobb pedig akkor, amikor megint a gödörben találtam magam, azokkal az emberekkel, akikkel egy hónappal azelőtt is ott voltam a kövek, a sár, a víz, és most már egyre inkább az örök sötétség társaságában. Pedig december vége volt, s ha nem a kutatóházban aludtunk, akkor a sátor nem sokat védett a -15 Co-os hidegtől. Soha nem gondoltam volna azelőtt, hogy valamit is meg tudok tapasztalni Jack London novelláinak fagyos valóságából. Pedig hol van a téli Mecsek az alaszakai hómezőktől! Nevetséges nem? És mégis a Mecsek lankái között történt meg velem az, hogy a hidegtől vacogva nem tudtam tüzet gyújtani, mert a didergéstől kiesett az elgémberedett kezemből a fa, s ha meg is tudtam tartani egy gallyat, azzal is csak nyomban széttúrtam az addig nagy nehezen összerakott gúlát. Esténként már képtelenek voltunk megfürödni olyan hideg volt a víz, s az éjjeli levegő; reggel pedig a meg nem száradt nedves munkaruháinkat voltunk kénytelenek újból felolteni.

Mégsem panaszkodott most már egyikünk sem. Mindenki tette a dolgát. Ugyanazok maradtunk, akik azelőtt voltunk semmivel sem jobbak se rosszabbak, és mégis megváltoztunk. Megtanultunk örömmel dolgozni az ilyen körülmények között is, mégpedig a nagy üres semmiért, és mégis a legtöbbért, a dolgokért önmagáért, egy önként vállalt nemes célért az embert próbáló nehézségek leküzdése közben megtanultunk dolgozni egymásért. Hiszen akárhogy tudod is, hogy ott van, hiába bizonyítottad a csodás földalatti világ létezését, soha sem lehetsz benne biztos, hogy be is jutsz. A föld gyomrának rejtett kapujához pedig az út nem egyedül, hanem együtt vezet azokkal, akikkel közösen szenvedtetek a sár a víz, a hideg, és a kövek szorításában. Eddig fogalmunk sem volt róla, de most már tudjuk, hogy mit jelent mindez, mert mi megtapasztaltuk.

Végigszenvedtünk valamit, amit csak átélni lehet. Reméltünk és keményen dolgoztunk, és beteljesedett az, amiért küzdöttünk. December 2-án befogadott minket a hegy, s megmutatta nekünk azt a mélyen elzárt világot, amit eddig senkinek sem tárt fel, de megmutatott nekünk valami mást is, amit a Szuadó-völgy rejtett titka által egymásban fedeztünk fel.

Tarnai Tamás, 1996

Kaland az élet! (200km a kéktúra vonalán)

Az idei nyár sem múlhatott el gyalogtúra nélkül. A bakancsos kirándulás Keszthelytől Kőszegig 14 napig tartott, kevés résztvevővel, de annál jobb hangulatban.

Az egész napos menetelés egyhangúságát egy-két váratlan esemény tette emlékezetessé:

Hévíz környéki mocsár (csalán-és szúnyogrengeteg), Hidegkút-forrásban lebegő döglött egér (szerencsére fehér volt...), pályaudvarokon alvás és mosdás, Sárvár előtt veszett kutya támadása. Gércén egy nagyszerű bivakhelyet találtunk a posta előtt. Úgy tűnik, hogy a gyalogtúrák és a posták vonzzák egymást.

Azért látnivalókban sem volt hiány. Igaz a kéktúráról le kellett térni ahhoz, hogy ezeket megnézzük: Keszthely és a Festetics-kastély, Rezi ill. a Tátika vár romjai, Zalasántói sztupa és a bazaltutca, Sárvár és Kőszeg városa, Cádi pincesor és konglomerátum.

Augusztus 11-én a déli órákat Hosszúperesztegen töltöttük, az idő csodálatosan tiszta volt. Sajnálhatják, akik Szegeden maradtak a napfogyatkozásra. Szabolcs gondoskodott róla, hogy az utolsó nap se teljen izgalmak nélkül: iratait Írottkőn hagyta, ahonnan az osztrák határőrök levitték Ausztriába. 3 órás keresés, magyarázkodás, várás után azért meglettek. Így utólag bevallva izgultam egy kicsit a szedett gomba miatt is, de hát a többiek megbíztak bennem. Az efféle kalandokat kedvelőknek ajánlom a Gila Csaba szervezte "No brain, no pain" túrákat.

Hajnal Ágnes